

Kėdainiai

2016-05-01

Pasiilgau tavęs, Mama...

Rašau Tau pirmąjį laišką. Rašau iš nevilties, iš skausmo, iš netekties, iš meilės...
Rašau į Niekur. Žinau, kad manęs negirdi, nematai, bet tikiu, kad mane jauti, nes motinos širdis gyva amžinai...

Mamyte, Tu gyveni mano širdyje, mintyse, sapnuose. Aš kasdien bandau prisiminti ir atkurti tavo paveikslą...Bet negailestingas Laikas stengiasi ištrinti visas tavo atvaizdo spalvas ir kontūrus. Tu tolsti nuo manęs, mama...

Pasiilgau tavęs taip stipriai, kad atiduočiau viską, ką turiu, jei bent akimircai galėtum pas mane ateiti ir apkabinti. Tu iš ten, iš aukštai, žiūri į mane, o aš kaskart eidamas miegoti prašau Dievo, kad man padėtų nugalėti visus gyvenimo sunkumus, patartum, paguostum, suteiktum stiprybes keliauti į savarankišką pasaulį.

Gyvenimas niekada manęs nelepino, tačiau su Tavimi aš buvau saugus. Man sunku, nes esu užsidaręs savyje, nepasitikintis, abejojantis, bijantis pasiklysti staigmenų ir iššūkių kupiname gyvenime. Man reikia Tavo meilės, švelnumo, paguodos, supratimo, mama. Kiekvieną dieną atverčiu lyg naują knygos puslapį, kuriame viskas nepatirta, nepažįstama. Aš bijau netikėtumų, nesėkmių, nusivylimų.

Saugau seną nuotraukų albumą, kuris padėjo man prisiminti drauge praleistas vaikystės akimirkas. Mes buvome linksmi, laimingi, pašėlę. Vėliau pas mus atkeliavo baisi diena. Tu nujautei, kad artinasi tai, ko negali sustabdyti, ir nieko man nesakei. Tu bijojai mane išgąsdinti, mama.

Norėčiau būti toks stiprus, kokia buvai tu. Saugok visur ir visada mane. Aplankyk ir pabūk su manim, nors sapnuose. Tokios tavo meilės užteks. Išmoksiu žvelgti į gyvenimą taip, kaip tai darydavai Tu.

Žinau, kada nors mes susitiksime...Myliu Tave, mama...

Tavo sūnus Arminas